

ALDONO AL „POLA ESPERANTISTO“

ANTONI GRABOWSKI

NOVA
ANTOLOGIO.

VARSOVIO
ELDONO DE JAN GÜNTHER
1909

PRESEJO: L. BIL'ŃSKI KAJ W. MAŚLANKIEWICZ, VARSOVIO—NOWOGRODZKA 1.

1232

I.

SOPIRO AL PATRUJO.

(El „Pan Tadeusz” de Adam Mickiewicz).

Litvo, patrujo mia! Simile al sano
Vian grandan valoron konas nur landano,
Vin perdinte. Belecon vian mi admiras,
Vidas ĝin kaj priskribas, ĉar je vi sopiras.

Dipatrino! Vi gardas Ĉenstoĥovon helan,
En Ostra-Brama lumas! Vi, kiu kastelan
Novogrodek defendas kaj pian urbanon, —
Kiel Vi al infano redonis la sanon,
(Kiam mi, de l' patrino al Vi oferite,
La malvivan palpebron eklevis subite
Kaj povis tuj al Via sanktejo ekiri,
Por redonita vivo Dion dankodiri) —
Tiel Vi nin mirakle portos hejman limon!...
Dume transportu mian sopiran animon
Al montetoj arbaraj, herbejoj verdantaj,
Larĝe apud lazura Njemen tirigantaj;
Al la kampoj, per greno diversa pentritaj,
De sekalo arĝentaj, de tritik' oritaj,
Kiujn la neĝe-blanka poligon' ornamas,
Kie per virga ruĝo timiano flamas,
Kaj ĉion zonas, kvazaŭ per verda rubando,
La kampa, kun maldensaj pirujoj, limrando.

II.

KOZAKO EN STEPO.

(El „Marja” de Antoni Malczewski).

Hej, kozak' sur ĉevalo! vi kien rapidas?
Ĉu leporon, saltantan sur stepo, vi vidas?
Ĉu, ludiginte pensojn, en liber' senfina
Vi kuras pro la veto kun vent' ukraina?
Aŭ vin eble en kampo atendas, rajdanto,
L'amatino kun sia malgaja revkanto?
Ĉar vi, ĉapon premante, bridon ne retenas,
Kaj longa, polva nubo sur vojo sin trenas.

Per fervoro bruliĝas vizaĝa bruneco,
Kiel vaglumo brilas sur ĝi la ĝojeco;
Dum ĉevalo sovaĝa, obeanta volon,
Tranĉas bruantan venton, eltirinte kolon.
Flanken! Nigromarano kun knarveturiloj,
Ĉar la salon frakasos al vi stepo-filoj!
Kaj vi, nigra birdeto, kiu salutante
Rond-flugas, enrigardas, ion demandante,
Rapidu la sekreton al kozak' babili, —
Ke antaŭ fin' de l' rondo ne forkuru ili.

Ili flugas—en suno subira, radia,
Similaj al kuranto ĉielana ia.
Kaj longe, malproksimen sonas huf-frapado,
Ĉar en la vastaj kampoj regas silentado:
Ne bruas nobelaro, gajec' kavalira,
La spikojn sole fleksas la vento sopira;

Nur el herbokovritaj tomboj ĝemo sonas,
Kie glorajn dormantojn velkaj laŭroj kronas...
Muzik' sovaĝa—vorta sovaĝec' pli granda,
Por l' idaro konservas ĝin spirit' Pollanda;
Se kampaj roz-arbetoj ilin nur honoras,
Ho! kies kor' ne plendas? kies ne doloras?

Kozak' jam preterflugis profundajn kavar-
Kiuĵ kaŝas kutime lupojn aŭ Tatarojn; [ojn,
Alkuris sankt-figuron — sub tiu altaĵo,
Kie delonge kuŝas vampir' en tombaĵo —
Klinis ĉapon, farinte kruc-signojn silente,
Tra l' stepo kun ordonoj urĝaj fajfas vente.
Brav-ĉevalo ne timas de sorĉoj teruron,
Kraĉospiris, piedbatis—kaj daŭrigas kuron.
Boh-river' sur granitoj arĝent-skarpojn trenas,
Kozak' fidela penson de l' sinjor' divenas.
Bruas la muelilo, malamik' en valo,
Scias kozakan penson fidela ĉevalo, —
Kaj tra pikantaj kardoj, tra herbejo-floroj,
Pli lerte ne ŝoviĝas timemaj leporoj.
Kiel sago sur alta globo, ekklinite,
Al sia ĉevaleto karese premite,
Rajdas dezerto-reĝo tra l' senvoj' sen timo —
Li, step', ĉeval', nokt'—unu sovaĝa animo.
Ho! kiu lin malhelpos en diboĉo tia?
Perdiĝis—nekaptebla en step', hejmo lia.

III.

HIMNO DUM SUBIRO DE L' SUNO
SUR LA MARO.

(El Juljusz Słowacki).

Mi malĝojas, Sinjoro! Por mi okcidente
Vi etendis arkaron, radie brilantan,
Kaj estingas en akvo lazura silente
Vian stelon flamantan.
Kvankam maron, ĉielon Vi kovras per oro,
Mi malĝojas, Sinjoro!

Kiel spikoj malplenaj, kun kapo levita
Jen mi staras, malplena kaj sata de ĝuoj;
Por la homoj sur mia vizaĝo medita:
Trankvilec' de helbluoj.
Sed por Vi mi malfermos profundon de l' koro:
Mi malĝojas, Sinjoro!

Kiel plore patrinan foriron ekplendas
Infaneto, mi preskaŭ larmigas pupilon,
Rigardante, ke suno el ond' al mi sendas
Sian lastan rebrilon.
Kvankam morgaŭ ekbrilos ĉielruĝa koloro,
Mi malĝojas, Sinjoro!

Jen hodiaŭ, vagante sur granda la maro,
Post la bordo cent mejlojn kaj cent antaŭ bordo,
Mi renkontis la flugon de cikoniaro
En la longa vicordo.
Ĝin vidante sur pola kampar' en memoro,
Mi malĝojas, Sinjoro!

Ĉar pri homa tombar' mi meditis multfoje,
Ĉar ne scias mi preskaŭ pri hejma trankvilo,
Ĉar mi kiel pilgrimo laciĝis envoje
Ĉe fulmtondra ekbrilo,
Ĉar ne konas mi lokon por mia last-horo,
Mi malĝojas, Sinjoro!

Miajn ostojn la blankajn Vi vidos, ho Dio,
Ne donitajn sub gardon al kapitelaro;
Sed min premas la sento de homa envio
Pro la tomb'... al cindraro.
Pro l' eterna kuŝej' nekonata, sen gloro,
Mi malĝojas, Sinjoro!

En Polujo preĝadas infano malgranda,
Ke al hejm' revenigu min Dio komplete...
Mia ŝipo ne velas al bordo hejmlanda,
Tra la mondo jetate.
Ĉar la preĝo infana pro mi — sen valoro,
Mi malĝojas, Sinjoro!

Ĉielarkon koloran de bril', kiun Viaj
Traflugantaj Anĝeloj etendis gigante,
En miljaro post mi, ie homoj aliaj
Rigardados... mortante...
Antaŭ ol kun vanteco paciĝos la koro,
Mi malĝojas, Sinjoro!

IV.

SUR LA JUNGFRAU.

(El Marja Konopnicka).

Jam blankiĝas mateno
Por la ĝoja soleno...
Sonas vigle signaloj,
Jam vekigas la valoj:
— Kiam estos, kiam estos Junedzino vestita?

Bruas supro granita;
La Junedzo, vekita,
Matenruĝon elsendas,
Karan vorton atendas:
— Kiam estos, kiam estos Junedzino vestita?

Iras ar' amikina
Al la hejmo estrina,

Iras kun la rozfloro
Al renkont' de l' aŭroro:
— Ho ankoraŭ, ho ankoraŭ Junedzino ne preta!

La Junedzo sin zonas,
Mondo kantas kaj sonas;
Venas jun-amikaro,
Grakas roka aglaro:
— Kiam estos, kiam estos Junedzino vestita?

— Ĝis nun ombroj ne cedas,
Nokto forton posedas;
Dormas akvoj en maro,
Ĝis nun dormas homaro:
— Ho ankoraŭ, ho ankoraŭ Junedzino ne preta!

La Popoloj-Lazaroj
Songas ĉe la altaroj
Pri la tago radia,
Reviviĝo la sia:
— Kiam estos, kiam estos Junedzino vestita?

La Junedzo atendas,
Du riverojn li sendas;
Ili iras en landon
Kaj ripetas demandon:
— Kiam estos, kiam estos Junedzino vestita?

Diru, ondoj, resone:
Ŝi jam preta duone;
Jam sur frunto granita

Fajra krono plektita,
— Nur ne estas, nur ne estas festa robo finita.

La torentoj refluas,
Fermas pordon, krakbruas;
Knaras pordoj el ŝtono,
Surde ĝemas resonu:
— Ho ankoraŭ, ho ankoraŭ Junedzino ne pretal!

Vent-orgeno jam bruas,
La Junedzo enuas,
La Monah', en talaro,
Ringojn tenas por paro:
— Kiam estos, kiam estos Junedzino vestita?

Tra ventegoj, silentoj,
Balanciĝas la gentoj;
Pasas tempo senlima,
Muĝas tondr' malproksima:
— Kiam estos, kiam estos Junedzino vestita?

En abismoj, vekite,
La popoloj ekscite:
— Malfermadu! — laŭtkrias —
Tag' ekstere radias!
— Devas esti, devas esti Junedzino jam pretal!

Junedzino nubigas,
Per vualo kovriĝas:
— Ho, malbono ne cedas,
Ĝis nun forton posedas:
— Ho ankoraŭ, ho ankoraŭ Junedzino ne pretal!

— Kiam tagon de l' juĝo
Korn' anoncos kun muĝo,
Kiam kradoj diskrevos,
Fundoj lumon ricevos,
Kiam levos sin valo,
Pintoj krakos dum falo,
Juĝa tondro ekbruos,
Duon-mondon detruos,
— Tiam estos, tiam estos Junedzino vestita!

V.

LA REĜO DE ELFOJ.

(El J. Wolfgang Goethe).

Kiu rajdas tra nokto, kun vento pro l' vet'?
Tio estas la patro kun sia filet'.
La infanon li bone per brak' ĉirkaŭprenas,
De malvarmo gardante, ĉe l' brusto lin tenas.

„Kial kaŝas, filet', la vizaĝon vi time?“ —
„Ĉu ne vidas vi, patro, elfreĝon proksime?
La elfreĝon kun longa trenajo kaj kron?“
„Mia filo, ĝi estas nebula nur zon'!“

„Infaneto amata, ho venu al mi!
La plej belajn ludetojn mi ludos kun vi;
Apud bordo jen brilas floretoj koloraj,
Kaj ĉe mia patrino vestaĵoj la oraj“.

„Ĉu vi tute ne aŭdas, ho mia patreto,
Kion al mi promesas elfreg' en sekreto?“ —

„Trankviliĝu, infano, kaj kredu al mi:
Murmuretas la vento en velka foli“.

Venu, bela knabeto, tre bone vi fartos:
Miaj junaj filinoj karese vin vartos;
La filinoj, majstrinoj en danca rondform',
Balancante, kantante vin lulos al dorm'“.

„Ĉu ne vidas vi tie, patret' mia kara,
De elfreĝo filinojn en loko malklara?“

„Mia filo, fileto, mi vidas precize:
La maljunaj salikoj prezentas sin grize“.

„Mi vin amas, belul', ekposedi deziras,
Do mi uzos perforton, ĉar mem vi ne iras!“ —

„Mia patro, li kaptas, li prenas min for!
Al mi faris elfreĝo doloron je l' kor'!“ —

Frostetremas la patro, akcelas rapidon,
En la brakoj li tenas ĝemantan la idon;
Li alvenas penege al hejma la kort';
En la brakoj l' infanon pacigis la mort'.

VI.
LA ELFREĜO.

(Laŭ la ritmo de l' originalo por la muziko de Schubert)

Kiu rajdas tra nokt', kun vent' pro l' vet'?
Jen estas patro kun infanet';
Li havas knabon en zorga pen',
Lin tenas varme en ĉirkaŭpren'.

„Filet', vi kial ektremis pro tim'?“
„Patreto, jen! elfreĝ' en proksim'!
La elforeĝo, kun vost' kaj kron'!“
„Filet', ĝi estas nebulzon'“.

„Ho venu do, infan', al mi!
Mi belajn ludojn ludos kun vi;
Ĉe l' bordo brilas kolora flor',
Mia panjo havas vestojn el or'!“

„Patret', ĉu vi aŭdas, ho mia patret',
Kion promesas elfreĝ' en sekret'?“ —
„Ne timu, filet', ne timu vi,
Murmuras vent' en velka foli'“.

Knabeto bela, sekvu min!
La filinoj miaj vartados vin:
La filinoj, lertaj en danca rond-form',
Kantante, dancante vin lulos al dorm'“.

„Patret', ĉu vi vidas, patret', mia kar'?
En lok' malhela jen elfinar'!“

„Filet', filet', mi vidas precize:
Maljunaj salikoj ŝajnas jen grize“.

„Mi amas vin, ĉarmanta vi mia knabet',
Se mem vi ne iros, mi prenos sen pet'!“
„Patreto, patreto, li prenas min for!
Elfreĝo kaptas min, ho dolor'!

La patro tremas, kun granda rapid'
Li rajdas, kaj plende en brak' ĝemas l' id'.
Alvenas patr' al hejma kort',
L' infanon prenis jam for la mort'.

VII.

AL LA VESPERA STELO.

(El „Tannhäuser“ de Richard Wagner).

Funebre kovras la krepusko valon,
Etendis nokto nigran la vualon.
Deziras suprenflugi la anim',
Sed tenas ĝin de nokt-teruroj tim'.

Aperas jen, vi stelo la plej kara:
De malproksimo fluas lumo klara,
Disigas ombrojn ĉarma la radi',
Amike montras la vojon al mi.

Ravite, ho vespera stel',
Mi vin salutas sur ĉiel';

Kaj de fidela mia kor'
Salutu ŝin en tiu hor',
Kiam ŝi flugos for de l' tero,
Al anĝelar' en supra sfero!

VIII.

LA LASTA ROZO.

(El Thomas Moore).

Jen floras sola, forlasita,
La lasta rozo de l' somero,
Dum ĝia ĉarma gefrataro,
Velkinte, kuŝas jam sur tero.

Ne estas ia flor' parenca,
Nek roz-burgono en proksimo,
Por interŝanĝi la ridetojn
Aŭ la sopirojn laŭ kutimo.

Mi vin ne lasos, ho soleca,
Ĉagrene sur trunketo brili;
Ĉar la karuloj viaj dormas,
Do iru, dormu vi kun ili!

Foliojn viajn mi afable
Disĵetas sur bedeto jena:
Vi kuŝu apud senaroma,
Malviva kunular' ĝardena.

Mi tiel sekvu, kiam pasos
De l' amikeco flor' fidela,
Kaj el brilanta Ama ringo
Elfalos lasta ŝton' juvela.

Ĉar kiam velkis veraj koroj,
Sentemaj flugis for el rondo,
Ho! kiu volus tiam loĝi
Solece en malvarma mondo?

IX.

LA ROMPITA VAZO.

(El Sully Prudhomme).

La vazon, kie mortas la verben',
Per ventumilo ies man' ekfendis;
L' ekbat' apenaŭ tuŝis ĝin, ĉar jen
Nenia bru' resone sin etendis.

Sed la fendeto, tiel delikata,
Kristalon ĉiutage pli mordante,
Sur sia vojo certa, nevidata,
Rondiris malrapide, sed konstante.

La freŝa akvo gutis for silente,
La suko de la flor' elĉerpis sin;
Neniu ĝin supozas ĉi-momente,
Rompita estas, do ne tuŝu ĝin.

Simile man' amata, iajoje,
La koron tuŝetante, ĝin ekfendas;
La koro poste krevas, kaj malĝoje
La flor' de l' amo pereante plendas.

Por mond-okuloj restas ĝi senvunda,
Sed ĉiam kreskas, kun mallaŭta plor',
Vundeto delikata kaj profunda,
Ne tuŝu ĝin—rompita estas kor'!

X.

L' ARBO DE L' ESPERO.

(El Martinez de la Rosa).

Ĉe la lulilo de l' infano
Elkreskas l' arbo de l' espero,
Laŭ vent-ekblovo balancata,
Rompebla kiel trema kano.

Per feliĉeco ĝin karesas
Zefiro dolĉa dum momento;
Tuj ĝin sekigas vent' el nordo,
Aŭ suda ĝin bruligas vento.

Nur tre malofte maturiĝas
La frukto el floraro ĉarma;
Kiele frua migdal-floro
Pereas dum maten' malvarma.

Pli alten kiom ĝi leviĝas,
Des pli minacas ĝin danĝeroj;
Kiele cedro altekreska
Alvokas fulmojn el eteroj.

Ripozas aglo la fiero
En ĝia verda pinto alte,
Dum la insektoj-perfiduloj
Malsupre mordas ĝin senhalte.

Profunden iras la radikoj,
For etendiĝas ĉiu branĉo;
Apenaŭ l' arbo donas ombron,
Faligas ĝin de l' Mort' ekbranĉo.

XI.

KANTO PRI VENTO.

(El Leo Belmont).

Se havus mi forton kaj spiron de l' vento,
De l' viv' aliĝus fason';
Mi estus semanto de ama la sento,
Ŝiranto de ĉia malbon'.

Per polvo friponojn blindigus mi kure,
Falegus malver'-bastion'!
Mi kverkojn fierajn fleksadus terure,
Karesus je roza la kron'.

Mi plorus poeton, sur tomb', kun betulo,
Mi vipus la maron sen lac';
Sur vojo ŝtonegojn mi skuus fortulo,
Ke muĝus la nokt' per minac'.

La poplon maljunan al dormo lulante,
Ridetus mi kun l' akaci';
Fluginte sur kampon, sonorus mi kante,
Ho! forton de l' vento al mi!

XII.

VIA DESTINO.

(El Narcyza Zmichowska).

Suno hele al ni brilas,
Birdo ravas nin;
Suno lumas, birdo trilas,
Ĉio laŭ destin'.

Via koro por amado,
Frunto por kronet',
Buŝo via por kisado,
Por kares' manet'.

Tio estas volo Dia,
Ne malhelpu ĝin!
Amu, kisu, kara mia,
Kaj karesu min.

XIII.

SORĈA RONDO.

(El Nareyza Zmichowska).

Li:

Kun kandelo kaj lanterno
Kaj brulŝtupo pina
Serĉos mi, ĉu estas ie
Honestec' knabina.

Ŝi:

Serĉos mi kun luno, steloj
Kaj la sun' lumanta,
Eble trovos mi junulon
Kun koret' amanta.

Li:

Mi, serĉinte la knabinon,
Scias en ĉi-horo:
Por eltrovi plej honestan —
Sonu per la oro!

Ŝi:

Lumiginte, rigardinte,
Nun mi diros vere,
Ke junulo ĉiu amas,
Sed — sin mem sincere.

Li:

Mi jam trovis plej honestan,
Karan, la serĉitan,
Belan, dolĉan, en butiko —
Pupon la pentritan.

Ŝi:

Mi jam trovis unu solan,
Estas tiu kara:
Brava, juna militulo
Sur portret' centjara.

Li:

Ekrigardu pup' pentrita
Ame per okulo,
Eble el portret' ĉevalon
Saltos militulo.

Ŝi:

Militul' pentrita saltu
Sur ĉevalon flame!
Eble en pentrita pupo
Kor' ekfrapos ame!

XIV.

FRATA PARO.

(Laŭ popola kanto).

Al S-ro P. de Lengyel.

Pol', hungaro:
Frata paro,
Dum batalo,
Drink-regalo.

Vigla kapo,
Brava koro,
Benu ilin
Di'-sinjoro!

XV.

KORA ENUO.

(Ario de Tomaso Giordani, el 1774 j.).

Ho, amatin',
Vi kredu ĝin:
Sen vi sopire
Enuas kor'.

Por mi, fidela,
En ĉiu hor',
Ĉesu kruela
Via rigor'.

Ho, karulin',
Vi kredu ĝin:
Sen vi sopire
Enuas kor'!

XVI.

LA MORTO DE JULIA.

(Ario de Luigi Denza).

Etendite

Sur la litaĵo hela,
Ŝi similis
Al anĝelet' ĉiela.
Ŝi, anĝelo,
Rompita de sufero,
Min alvokis,
Flugonte for el tero.

Kaj ŝi plendis
Pri kora la doloro,
Ke nur pacon
Deziras ŝia koro,
Kaj sopiris,
Ke Dio sendu morton,
Ĉar por vivo
Ŝi jam ne havas forton.

Do, tremante,
Aliris mi proksime,
Metis buŝon
Al ŝia frunto time;
La vizaĝon
La morto glaciigis;
Malbenita
Dolor'! min ne mortigis.

Ŝin detruis
De l' amo la pasio;
Malfeliĉa
Ne sciis ŝi pri tio;
Nek divenis
La kaŭzon hom' alia
Forportita
Ŝi estis, kara mia!

XVII.

LA KORVO KAJ LA VULPO.

(El J. de La Fontaine).

Sur arbo sidante, la korvo sinjor',
Fromaĝon en beko li tenis;
La vulp', allogite per bona odor',
Kun tia parolo alvenis:

Bon-tagon, sinjoro nobela!
Ho, kiel vi estas gracia kaj bela!

Se via voĉet', en kompar',
Ne cedas al via plumar',
Vi estas Fenikso de arboĝantoj!"

La korvo, ĝojega pro tiu admir',
Por montri belecon de l' voĉo en kantoj,
Malfermas la bekon: „Grak'!“ falas l' akir',
Kaj vulpo, kaptante ĝin, diras: „Eksciu,
Simplul', ke flatist' vivas ĉiu
Je l' kosto de lin aŭskultanta person'.
Fromaĝon valoras ja ĉi-lecion'!“

La korvo ekjuris en honto, konfuzo,
Ke poste neniu lin trompos per ruzo.

XVIII.

LA RANO KAJ LA BOVO.

(El J. de La Fontaine).

Sur herbej' sin paŝtis bovo,
Altekreska, diktalia.
Rano, eta kiel ovo,
Lin ekvidis; do, envia,
Sin larĝigis kaj plenblovis,
Streĉis, kiel ĝi nur povis,
Por bovon egali laŭ diko.
Ĝi diris al sia baptano: „Amiko,
Ĉu tio sufiĉas?“ — „Ne!“ — „Mankas peceto?“ —

— „Tre multe!“ — „Nun?“ — „Same!“ —
— „Jen, kiel mi devis!“ —
— „Vi ne proksimiĝas!“ — Do nia raneto
Sin tiel plenklovis, ke fine ĝi krevis.

XIX.

DU FABLETOJ.

(El Stanisław Jachowicz).

I. LA MAKULO.

Staĉjo veston makuletis,
Floris kaj pardonon petis.
Panjo la okazon trovas
Por diri: „La veston purigi ni povas;
Sed la tuta vivo via
Restu sen makulo ia,
Ĉar vi kredu ĝin, karulo,
Ne puriĝos la makulo“.

2. LA ROZO.

„Rozon vi ne tuŝu, Anjo,
La flor' pikas“,—diris panjo;
Sed Anneto ne obeis,
Pikis sin kaj poste veis.

XX.

DRAMA FRAGMENTO.

(El „Mazepa” de Juljusz Slowacki).

SCENO I.

Salono lumigita kiel por balo. La Vojevodo, Zbignjev,
poste la Kastelanino.

VOJEVODO.

Ĉe pistuoj la meĉojn tenu bruligitajn!
Vi filo, moŝto Zbignjev, rigardu atente,
Ĉu ĉio estas deca por reĝaj festenoj.

(Al la eniranta Kastelanino):

Moŝto Kastelanino! mi havas motivojn
Ĝoji, ke vin mi vidas en san' kaj freŝeco.

KASTELANINO.

Kastel' de via moŝto aspektas tre bele! —
Kiom lampoj! oraĵoj! — Kaj via edzino?

VOJEVODO.

Ĝis nun ne estas preta kaj ne ornamita —
Mia fil' anstataŭos ŝin ĉe via Moŝto.
Mi iros ekrigardi el turo sur stratojn,
Ĉu jam sur voj' tilia ne veturas reĝo.
Zbignjev, vi atentiĝu al Kastelanino,
Amuzu Ekscelencon.

KASTELANINO.

Vi venas el Padva?

ZBIGNJEV.

Ne, Estrino, jam el la armeo.

KASTELANINO.

Ĉu vere?

Vi en armeo?

ZBIGNJEV.

Rota majstro jam kirasa.

KASTELANINO.

Gardu vin, ĉar fariĝos vi tuj malfidela,
Kiel ĉiuj rotmajstroj, delogist' petola.

ZBIGNJEV.

Dio gardu!

KASTELANINO.

Okuloj viaj brilas akre,
Sed ial afekciaj estas kaj nebulaj —
Kio estas? — kirason vian mi ekbatos
Per ventumil', kaj ĉion malkaŝos koreto.
Pri Italuj' do al mi parolu!

(Oni aŭdas bruegon post la scenejo).

VOJEVODO.

Holeval!
Sinjor' Holeval kia kri'? Sinjor' Holeval!

Moŝto Ĥŝonŝtka! ĉu ĉiujn forprenis diabloj?
Jen fratec'! sabroj sonas, ni iru pacigi.

(Li eliras).

SCENO II.

Zbignjev, la Kastelanino, sinjoro Ĥŝonŝtka, eniranta tra
alia pordo.

ĤŝONŜTKA.

Kie la Vojevodo?

KASTELANINO.

Volu nin informi

Kia krio?

ĤŝONŜTKA.

Okazo jen, estrina Moŝto,
Tre malgaja.

KASTELANINO.

Do diru!

ĤŝONŜTKA.

Kaleŝ' post kaleŝo
Enveturis sur korton, Moŝto sinjorina;
El kaleŝoj eliris nobeloj, sinjoroj.
Unujn gvidis sinjoro landmarŝalo Ŝĉara,
Ribelulo kuraĝa, an' de Lubomirski;
Marŝalo Olgopolski kondukis aliajn,

De l' reĝin' partiano, virinul' nomata.
Antaŭ kastelpordego renkontiĝis ambaŭ
Tiuj marŝaloj, ĉiu kiel la patrono
Kaj „amicus“ de sia „cauda“ geamika.

KASTELANINO.

Mi petas, latinaĵon vian lasu flanke.

HĜONSTKA.

Estis inter la ambaŭ marŝaloj demando:
Kiu faros l' unuan paŝon en vestiblon.
Tamen ambaŭ ĝentilaj, por ne ekofendi,
Unu kaj la alia, forpreninte ĉapojn,
Komencis riverenci, saluti, fleksiĝi.
Vane senharajn kapojn frostigis la luno,
Unu kriis: ne inda! — l' alia: ne inda!
Kaj je eterne daŭrus tiuj ĉi respektoj,
Se iu, rigardante tiun ĝentilecon,
Laŭŝajnan, jezuitan, ne ekkrius laŭte:
„Iru, Sinjoro Ŝĉara, kaj kovru la kapon!“
Olgopolski, aŭdinte, falas kiel tondro
En pordegon.—Vidinte tion, ankaŭ paŝon
„Accelerans“ sinjoro Ŝĉara faras same.
Kio plu? — Kiam ili kune koridoron
Eniris, tuj ŝtopiĝis per ventroj kaj nazoj;
Nobelaro, per puŝoj, vokoj, ilin vane
Instigas kaj invitas en sekvantajn ĉambrojn —
Ne eble — tial oni volis en duonon
„Secare inimicos“, eksonoris glavoj.
Kiel do en malvasta haven' du ŝipegoj,
Kiuj „fortunam“ portas antaŭ fulmotondro...

VOJEVODO (post la scenejo).

Disrompi muron, moŝtoj iru tra la breĉo!
Sinjor' Ĥmara! disrompi muron!

KASTELANINO.

Kia farso!

Rimarko: La versoj de la lasta fragmento kaj ankaŭ de la Nr. I kaj II de tiu-ĉi kolekto, estas, kiel en la originalo, 13 silabaj aleksandrinoj, dividitaj en du partojn per cezuro, metata post la sepa neakcentita silabo.

La sep silaboj antaŭ la cezuro enhavas tri akcentitajn silabojn kaj formas du troĥeojn, (—○, —○) ekzemple: „Litvo, mia“ kaj unu amfibrahon (○—○), ekz. „patrujo“, kiu povas okupi en la verso la unuan, duan aŭ trian lokon.

La ses silaboj post la cezuro posedas du aŭ tri akcentitajn silabojn kaj formas du amfibrahonj aŭ tri troĥeojn. Sekve la ritmo de la versoj prezentas sin jene:

○—○,	—○,	—○,	○—○,	○—○,	
—○,	○—○,	—○,	aŭ		
—○,	—○,	○—○,	—○,	—○,	—○,

Oni ricevas senpere la ĝustan ritmon, akcentante la vortojn tiel same, kiel en prozo

ENHAVO.

	Paĝo.
I. Sopiro al patrujo. (El „Pan Tadeusz” de A. Mickiewicz)	3
II. Kozako en stepo. (El „Marja” de A. Malczewski)	4
III. Himno dum subiro de l' suno sur la maro. (El J. Słowacki)	6
IV. Sur la Jungfrau. (El M. Konopnicka)	8
V. La reĝo de Elfoj. (El W. Goethe)	11
VI. La Elfreĝo. (Laŭ la ritmo de l' originalo por la muziko de Schubert)	13
VII. Al la vespera stelo. (El „Tannhäuser” de R. Wagner)	14
VIII. La lasta rozo. (El T. Moore)	15
IX. La rompita vazo. (El Sully Prudhomme)	16
X. L' arbo de l' espero. (El M. de la Rosa)	17
XI. Kanto pri vento. (El L. Belmont)	18
XII. Via destino. (El N. Żmichowska)	19
XIII. Sorĉa rondo. (El N. Żmichowska)	20
XIV. Frata paro. (Laŭ popola kanto)	22
XV. Kora enuo. (Ario de T. Giordani)	22
XVI. La morto de Julia. (Ario de Luigi Danza)	23
XVII. La korvo kaj la vulpo. (El La Fontaine)	24
XVIII. La rano kaj la bovo. (El La Fontaine)	25
XIX. Du fabletoj. (El S. Jachowicz)	26
XX. Drama Fragmento. (El „Mazepa” de J. Słowacki)	27